

den de violen een trage wals van Octave Crémieux.

Over de tuinpaden ging het nu: zij dans-ten, dansten evenals straks op het weiland, zonder te weten, zonder te denken. De tuin met zijn afwisseling van donkere boomgroepen en warm-tintige schijnsels was een uitgestrekt toverwoud, dat men nooit kon dóórkomen, zo leek de zelfde plek telkens weer anders als men hem van een andere kant en anders beschenen zag.

Toen de violen zwegen waren Suze en haar danser dicht bij het hek onder de grote beuk, wiens al brosse bladen zachtjes en geheimvol ritselden. Over de sloot en de weiden aan de overkant van de weg hing een witte ijle nevel. Om hen was het zwart en oranje, zwart en oranje. Gedempt door de struiken kwam het rumoer der feestenden als van verre tot hen over.

De vreemdeling keek in een wit gezichtje met grote blauwe ogen, van een kind. Op het blonde haar lag nu een krans van oranje bloemen.

„Wie ben je?” vroeg hij weer.

„Ik”, zei Suze met een ernstige plooi om haar mond, — „ik ben een vuurpijl, lang is die rustig en onschadelik; maar steek je hem aan, dan spat hij uiteen en verteert ál zijn krachten opeens tot niets overblijft dan een zwart pluimig wolkje”.

Verwonderd zag hij in haar ernstige ogen, speurend haar bedoeling, maar die ogen brachten hem in de war: hij bukte zijn bleek hoofd, zijn arm om haar lijfje beefde en hij begreep eerst wat hij op het punt stond te doen, toen een krassende valse vioolstreek hem uit de betovering losscheurde. Dansend keerden zij in de warande terug.

Er scheen een eind aan het feest te komen. Reeds was er iemand geweest om Colebrander te halen; maar volgens 't algemeen oordeel was het beter dat dokter van Larn meeing, daar Colebrander niet zeer vast

meer stond en zeker een verkeerd drankje zou geven, plaagden ze. Smaring had een vreemde woordenruzie met de candida-notaris, waaruit met veel moeite op te maken was, dat Beekman bij 't klinken zijn glas in Smarings mouw had leeggestort. Tenslotte wisten zij geen van beiden meer waarover zij het hadden en elkaar in de arm nemend, hieven ze eendrachtig weer hun lied aan:

nooit álleen,
nooit alleen.

Men begon afscheid te nemen, niet geregeld; men riep dag die en dag die en bonjour, slaap lekker, tot morgen. Het strijkje was ook heen gegaan naar de dorpsherberg en Suze was nergens meer te vinden.

Annie Colebrander zocht haar man en Eckstein, die noch even met hen meeing om zijn fiets te halen. Colebrander zei geen verstandig woord, zodat Annie maar met hun gast praatte.

„Waar was toch mevrouw Herzberg?” vroeg Eckstein, „ik heb haar heel de avond niet gezien”.

Annie keek hem ongelovig aan: „wèl, wèl”, spotte ze.

„Wat bedoel je?”

„Heb je niet gedanst soms?”

„Ja zeker”.

„En met wie dan wel?”

„Met dat meisje in 't oranje”.

Annie schaterde: „dat meisje in 't oranje. Wat is-t-ie onnozel! Dat walst heel de avond met Suze Herzberg en beweert dan heel onschuldig, dat hij haar niet gezien heeft”.

„Was zij — mevrouw Herzberg?” stamelde Eckstein verschrikt.

„Ja — wat zou dat? je mag gerust met haar dansen hoor, 't is maar ééns feest”.

„En ik dacht, dat 't een logeetje van de van Larns was”, mompelde Eckstein; hij had gemeend dat het een stadskind was, dat los van de drukkende conventie, hier buiten eens uit de band sprong.

